

Arrest

**nr. 172 921 van 8 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 mei 2016 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2 Na consultatie van de Eurodac-databank op 3 mei 2016 blijkt dat van de verzoekende partij op 20 januari 2016 in Griekenland en op 4 februari 2016 in Zwitserland vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 14 juni 2016 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Zwitserse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 22 juni 2016 weigeren de Zwitserse autoriteiten de terugname, waarbij zij aangeven dat zij op 17 februari 2016 een overnameverzoek aan Kroatië hebben gericht, en dat Kroatië niet antwoordde en sinds 18 april 2016 de verantwoordelijke lidstaat is geworden. Ook wordt aangegeven dat de termijn voor overdracht tot 18 maanden werd verlengd, daar de betrokkene is ondergedoken.

1.5 Op 28 juni 2016 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening.

1.6 Op 11 juli 2016 stemmen de Kroatische autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening in met de terugname.

1.7 Op 26 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

Alias: (...), Afghanistan; (...);(...), Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Hazara afkomst verklaart te zijn, werd op 02.05.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 03.05.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 20.01.2016 in Griekenland werden geregistreerd omwille van illegale binnenkomst en op 04.02.2016 in Zwitserland werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene verklaarde op het moment van zijn asielaanvraag in België geboren te zijn op 31.05.1999 waardoor hij door onze diensten geregistreerd werd als niet-begeleide minderjarige. Bijgevolg werd hij aangemeld bij de Dienst Voogdij waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd van betrokkene. Op 04.05.2016 werd er bij de Dienst Radiologie - Medische beeldvorming van het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit onderzoek luidde: “de berekende leeftijd ligt boven de 18 jaar, meer bepaald op 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,60 jaar”. Overwegende dat uit het medisch onderzoek bleek dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd er op 13.06.2016 door de Dienst Voogdij beslist dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is en dus niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in

artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg verviel de plaatsing onder hoede van betrokkene door de Dienst Voogdij van rechtswege op 13.06.2016. Hierdoor werd betrokkene door onze diensten niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige en werd zijn geboortedatum op 22.06.2016 aangepast en vastgelegd op 01.01.1996.

Op 22.06.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij op 03.01.2016 vertrokken te zijn uit Afghanistan en verklaarde hij eerst per auto te zijn doorgereisd naar Turkije met een transit via Pakistan en Iran. Betrokkene stelde in Turkije 6 à 7 dagen te Cesma (TUR) te hebben verbleven om vervolgens per boot door te reizen naar Griekenland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 20.01.2016 in Griekenland werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde in Griekenland 2 dagen op Kos (GR) te hebben verbleven om vervolgens per bus en trein door te reizen naar Zwitserland met een transit via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland en Oostenrijk. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 04.02.2016 asiel vroeg in Zwitserland. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken in Zwitserland geregistreerd werden maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Hij verklaarde dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden overdragen naar Kroatië en stelde in Zwitserland 2 maanden in een opvangcentrum te Zürich (CH) te hebben verbleven om vervolgens per trein door te reizen naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene arriveerde in België op 30.04.2016, werd door onze diensten geregistreerd op 02.05.2016 en vroeg asiel in België op 03.05.2016.

Betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat de mensen hem zeiden dat België een goed land is en dat de mensen in België ontvankelijk zijn voor asielzoekers. Tijdens een bijkomend gehoor d.d. 13.07.2016 verklaarde betrokkene een probleem te hebben met de behandeling van zijn asielaanvraag in Kroatië.

Hij verklaarde vooreerst dat Kroatië geen land is dat gemakkelijk asielaanvragen aanvaardt. Vervolgens stelde hij dat er in België ook Kroaten asiel komen aanvragen en stelde hij de vraag waarom hij dan in Kroatië asiel zou aanvragen als de Kroaten zelf uit Kroatië wegtrekken. Tot slot merkte betrokkene ook op dat hij Kroatië snel door trok en dat hij inderdaad werd tegengehouden door de politie in Kroatië maar dat hij geen asiel vroeg in Kroatië.

Hij verklaarde slechts enkele uren te zijn vastgehouden door de Kroatische politie.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 14.06.2016 werd er voor betrokkene aanvankelijk een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties.

Dit verzoek werd op 22.06.2016 geweigerd door de Zwitserse instanties omwille van het feit dat Zwitserland op 17.02.2016, na de in Zwitserland ingediende asielaanvraag van betrokkene, een overnameverzoek richtte aan de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit verzoek werd niet binnen de in artikel 22(1) van Verordening 604/2013 beantwoord door de Kroatische autoriteiten waardoor Kroatië met toepassing van artikel 22(7) sinds 18.04.2016 de verantwoordelijke lidstaat is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Verder was de transferlimiet voor de overdracht van betrokkene uitgebreid naar 18 maanden vermits betrokkene verdween in Zwitserland vooraleer hij door de Zwitserse autoriteiten kon worden overgedragen aan Kroatië. Op basis van deze weigering van de Zwitserse instanties werd er voor betrokkene op 28.06.2016 een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Op 11.07.2016 stemden de Kroatische instanties in met dit verzoek tot terugname en met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan

die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat de mensen tegen hem zeiden dat België een goed land is en dat de mensen in België ontvankelijk zijn voor asielzoekers merken we op dat deze sterk te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We wensen daaromtrent ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn bijkomend gehoor d.d. 13.07.2016 slechts enkele uren door de Kroatische politie te zijn vastgehouden en snel door Kroatië te zijn getrokken. Betreffende het feit dat betrokkene door de Kroatische politie werd vastgehouden merken we op dat de vasthouding van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene verklaarde verder ook geen asiel te hebben gevraagd in Kroatië.

Hieromtrent verwijzen we naar het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene inderdaad geen EURODAC-resultaat type 1 aantoonde met betrekking tot Kroatië. Desondanks wordt het feit dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Kroatië bevestigd door de Kroatische autoriteiten via hun akkoord voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verzette zich verder ook tegen een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 omdat hij stelde dat Kroatië geen land is dat asielaanvragen makkelijk aanvaardt. Allereerst merken we hieromtrent op dat betrokkene deze verklaring niet verder duidt of staft met concrete documenten of bewijzen.

We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tušković and Goranka Lalić Novak, "Asylum Information Database - National Country Report – Croatia", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin geen melding wordt gemaakt van structurele problemen in verband met het aanvaarden van asielaanvragen in Kroatië. We merken verder ook op dat uit de gegevens van het AIDA-rapport over Kroatië, in vergelijking met het AIDA-rapport over België (Ruben Wissing, "Asylum Information Database - Country Report: Belgium", up-to-date tot 18 november 2015) blijkt dat de algemene afwijzingsgraad van asielaanvragen tijdens de periode januari tot oktober 2015 inderdaad hoger ligt in Kroatië dan in België, maar we benadrukken dat er in het AIDA-rapport over Kroatië geen melding wordt gemaakt dat asielaanvragen in Kroatië niet volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten, worden behandeld. We merken verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene

voorwaarden. Er is verder ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen hieromtrent verder ook op te merken dat de Kroatische instanties nog geen definitieve beslissing namen omtrent de asielaanvraag van betrokkene. Dit betekent ook dat betrokkene nog geen weet kan hebben van het feit dat zijn asielaanvraag in Kroatië niet aanvaard zal worden door de Kroatische autoriteiten. We benadrukken verder ook dat de Kroatische autoriteiten dossiers individueel behandelen in navolging van artikel 10.3(a) van de Europese Richtlijn 2013/32/EU: "De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek.

Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat het onderzoek naar en de beslissing over verzoeken individueel, objectief en onpartijdig wordt verricht". We merken op dat we niet in het bezit zijn van concrete elementen dat de verzoeken om internationale bescherming in Kroatië niet individueel, objectief en onpartijdig worden beoordeeld door de Italiaanse beslissingsautoriteit. Tot slot onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, dit wordt ook bevestigd door het AIDA-rapport over Kroatië (p. 17).

Daarnaast benadrukken we dat betrokkene geen enkel element aanhaalde om zijn bewering te staven en zijn we verder niet in het bezit van aanwijzingen dat de Kroatische autoriteiten de asielprocedure van de betrokkene niet op een gedegen wijze en in overeenstemming met de vigerende standaarden zullen behandelen. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde verder ook een probleem te hebben met een overdracht naar Kroatië omdat hij stelde dat er ook veel Kroaten in België asiel vragen en hij stelde zich daarom ook de vraag waarom hij daar dan asiel zou aanvragen als de Kroaten zelf uit Kroatië wegtrekken. We herhalen desbetreffend opnieuw dat betrokkene geen concrete elementen of documenten aanbracht om deze bewering te staven. Verder merken we ook op dat het feit dat Kroaten in België asiel aanvragen niet van toepassing is en geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Tot slot merken we op dat de bewering van betrokkene dat veel Kroaten asiel vragen in België tegenstrijdig is met cijfers van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) waaruit blijkt dat er in 2015 slechts 4 asielaanvragen van Kroatische staatsburgers waren in België en dat in 2016 nog geen enkele asielaanvraag van een Kroatische staatsburger werd geregistreerd in België (CGVS, "Asielstatistieken - Maandverslag - Mei 2016", 21.06.2016).

Verder merken we op dat de Kroatische instanties op 11.07.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Kroatische instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Kroatische instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We verwijzen hieromtrent ook opnieuw naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tu?kori? and Goranka Lali? Novak, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", up-todate tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublinverordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe

geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §2). Personen die Kroatië verlaten hebben voor het einde van hun asielprocedure - en wiens asielaanvraag om die reden werd geschorst - moeten een nieuwe asielaanvraag indienen indien zij dat wensen. Verder merken we op dat het bovenvermelde AIDA-rapport duidelijk stelt dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en maakt het geen melding van structurele problemen ter zake (pagina 46).

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure omtrent zijn gezondheidstoestand geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Tevens zullen de Kroatische autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.2 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*”

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het

EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Kroatië vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu voert de verzoekende partij met betrekking tot haar individuele situatie onder meer aan dat zij nooit een asielaanvraag in Kroatië heeft ingediend, dat dit ook bevestigd wordt door het vingerafdrukkenonderzoek (er is immers geen sprake van een “EURODAC-resultaat type 1” met betrekking tot Kroatië) en dat het loutere feit dat er *in casu* een aanvaarding tot terugname conform “artikel 18, aanhef en onder b” van de Dublin-III-Verordening is, onvoldoende is om te kunnen besluiten dat zij bij een eventuele terugkeer de asielprocedure zal kunnen aanvatten en haar asielaanvraag ten gronde op een ernstige wijze zal worden behandeld. Vervolgens wijst zij, als de Raad toch zou oordelen dat uit de instemming van Kroatië moet blijken dat zij wel degelijk een asielaanvraag zou hebben ingediend en wel toegang tot de asielprocedure in Kroatië zou krijgen, op de recente wijzigingen die in juni 2015 in de Kroatische asielwetgeving werden doorgevoerd. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar en citeert meerdere passages uit het “National Country Report. Croatia” van de *Asylum Information Database*, up-to-date tot november 2015 (hierna: het AIDA-rapport), waarvan zij aangeeft dat de gemachtigde ook zelf naar dit rapport verwijst. Zij stelt dat blijkt dat zij een nieuwe asielaanvraag zal moeten indienen, dat in dat geval geen nieuw verhoor is voorzien, maar enkel kort gevraagd wordt naar nieuwe elementen (elementen die dateren van na de voorgaande beslissing), dat het registreren van de opeenvolgende asielaanvraag gebeurt door niet-gespecialiseerde bedienden, en dat – gelet op het feit dat zij geen nieuwe elementen zal kunnen opgeven en de Kroatische autoriteiten haar zullen verwijten dat zij zelf ervoor gekozen heeft om Kroatië tijdens de asielprocedure te verlaten, zodat zij de elementen die zij daarvoor had willen inroepen niet meer ter beoordeling zal kunnen voorleggen – het zeer waarschijnlijk is dat haar nieuwe asielaanvraag zonder een beoordeling ten gronde zal worden afgegeven. Verder stelt de verzoekende partij, opnieuw met verwijzing naar het AIDA-rapport, dat zij niet zal kunnen genieten van een automatisch opschortend beroep bij een niet-inoverwegingname van de nieuwe asielaanvraag. Een andere naar de mening van de verzoekende partij ernstige tekortkoming betreft het gebrek aan rechtsbijstand tijdens de asielprocedure in Kroatië, zowel in geval van een eerste asielaanvraag als bij een opeenvolgende asielaanvraag. Zij stelt dat het AIDA-rapport bevestigt dat zij geen beroep zal kunnen doen op effectieve rechtsbijstand tijdens de procedure in eerste aanleg, hoewel dit in strijd is met het non-refoulementprincipe en het recht op een effectieve toegang tot justitie.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zowel tijdens haar eerste gehoor op 22 juni 2016 als tijdens een bijkomend gehoor op 13 juli 2016 aangaf nooit een asielaanvraag in Kroatië te hebben ingediend en slechts zeer kort in Kroatië te hebben verbleven. Ook in haar huidig verzoekschrift blijft zij dit benadrukken. Dat de verzoekende partij verklaarde geen asiel in Kroatië te hebben aangevraagd, wordt meermaals uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoeken en het feit dat dit inderdaad geen “EURODAC-resultaat type 1” met betrekking tot Kroatië aantoonde. De Raad stelt vast dat dit beantwoordt aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier: na consultatie van Eurodac-databank op 3 mei 2016 blijkt dat van de verzoekende partij op 20 januari 2016 in Griekenland (met code GR2.) en op 4 februari 2016 in Zwitserland (met code CH1.) vingerafdrukken waren genomen. Blijkens artikel 24.4. van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: de Eurodac-Verordening), staat de “1” voor personen van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoeken (overeenkomstig artikel 9.1. van de Eurodac-Verordening), en staat de “2” voor onderdanen van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land, door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over

land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat, en die niet is teruggezonden of die fysiek op het grondgebied van de lidstaten blijft en niet in afzondering of bewaring wordt gehouden gedurende de gehele periode tussen de aanhouding en de verwijdering op grond van de beslissing hem terug te zenden (overeenkomstig artikel 14.1. van de Eurodac-Verordening). De Raad merkt in dit verband nog op dat Verordening (EG) Nr. 2725/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar (artikel 4) of vreemdelingen vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat zijn aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 8), zodat het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 4 en artikel 8 van voormelde verordening derhalve een verplichting is.

De gemachtigde vervolgt na de vaststelling aangaande de vingerafdrukken in de bestreden beslissing echter dat het feit dat de verzoekende partij wel degelijk asiel vroeg in Kroatië bevestigd wordt door de Kroatische autoriteiten via hun akkoord voor de terugname van de verzoekende partij met toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening.

De Raad wijst erop dat voormeld artikel 18.1.b) betrekking heeft op de verplichtingen van de Lidstaten en luidt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Ondanks het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar asielprocedure in België steeds heeft betwist en thans blijft betwisten dat zij in Kroatië een asielaanvraag indiende, en ondanks het feit dat er geen Eurodac-resultaat is dat duidt op een in Kroatië ingediende asielaanvraag, kan de gemachtigde *prima facie* gevolgd worden waar hij in de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de verzoekende partij wel degelijk asiel aanvraag in Kroatië bevestigd wordt door het feit dat de Kroatische autoriteiten de terugname aanvaardden op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening. Minstens kan de Raad *prima facie* niet anders dan aannemen dat de Kroatische autoriteiten er (al dan niet verkeerdelijk) van uitgaan dat de verzoekende partij een asielaanvraag in Kroatië indiende.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat zowel de gemachtigde in de bestreden beslissing als de verzoekende partij in haar verzoekschrift als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijzen op hetgeen gesteld wordt op p. 27 van het AIDA-rapport (rapport dat zich in het administratief dossier bevindt), met name dat asielzoekers die (in het kader van de Dublinprocedure) terugkeren vanuit andere lidstaten in principe geen obstakels hebben qua toegang tot de asielprocedure in Kroatië, maar dat zij die Kroatië hebben verlaten voor het einde van de asielprocedure en aldus hun zaak geschorst zagen (*"therefore had their case suspended"*), opnieuw asiel moeten aanvragen (*"re-apply for asylum"*) (als zij dit wensen), eens ze naar Kroatië terugkeren. Gezien – zoals hoger reeds werd uiteengezet – op basis van de grond van het terugnameakkoord door de Kroatische autoriteiten moet aangenomen worden dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag indiende in Kroatië, minstens dat ervan moet uitgegaan worden dat de Kroatische autoriteiten uitgaan van deze situatie, en gezien noch door de gemachtigde in de bestreden beslissing noch door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betwist wordt dat de verzoekende partij Kroatië voor het einde van de asielprocedure heeft verlaten, moet op grond van het gestelde in het AIDA-rapport *prima facie* worden aangenomen dat de verzoekende partij zich bij een terugkeer naar Kroatië zal bevinden in de situatie dat zij opnieuw asiel moet aanvragen in Kroatië. De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk dat de Kroatische instanties nog geen definitieve beslissing namen omtrent de asielaanvraag van de verzoekende partij. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat zij op zich moeilijkheden zal ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure, benadrukt de Raad dat de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift de passage uit het AIDA-rapport (p. 27) citeert dat terugkerende asielzoekers in principe geen obstakels hebben qua toegang tot de asielprocedure in Kroatië en dat zij zodoende niet kan voorhouden dat de door de gemachtigde in dit verband gemaakte overweging niet correct zou zijn. De gemachtigde in de bestreden beslissing en de verwerende partij in haar nota met opmerkingen gaan echter voorbij aan het gegeven dat de verplichting om opnieuw asiel aan te vragen mogelijk tot gevolg heeft dat de (nieuwe) asielaanvraag zal behandeld worden, niet als een nieuwe asielaanvraag, maar als een opeenvolgende

asielaanvraag. De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing weliswaar op artikel 18.2, § 1 van de Dublin-III-Verordening, waarin gesteld wordt dat in alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming behandelt of hij de behandeling van het verzoek afrondt, en stelt dat dit betekent dat de Kroatische instanties na overdracht van de verzoekende partij het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of verderzetten indien zij dit wenst, maar hij gaat geenszins in op de vraag op welke manier dit te verzoenen is met de verplichting tot het indienen van een nieuwe aanvraag voor Dublinterugkeerders die het land voor het einde van de asielprocedure verlaten hebben waarvan het AIDA-rapport melding maakt. In dit verband kan er nog op gewezen te worden dat slechts in § 2 van voormeld artikel 18.2 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat een lidstaat in het *in casu* niet van toepassing zijnde geval voorzien in artikel 18.1, c) van de Dublin-III-Verordening ervoor zorgt “*dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU*”. *In casu* blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit de nota met opmerkingen op grond waarvan moet of kan aangenomen worden dat de asielaanvraag die de verzoekende partij bij haar terugkeer opnieuw zal moeten indienen, als een eerste asielaanvraag en niet als een volgend verzoek zal worden beschouwd en dient nogmaals te worden benadrukt dat het AIDA-rapport op dit vlak geen uitsluitel biedt. Ook uit het terugnameakkoord van 11 juli 2016 van de Kroatische autoriteiten kan in dit verband niets in de ene of de andere zin worden afgeleid. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de gemachtigde in dit verband om verduidelijking heeft gevraagd aan de Kroatische autoriteiten of anderszins nader onderzoek heeft verricht.

Met betrekking tot de behandeling van een volgend verzoek (een “*opeenvolgende asielaanvraag*”, zoals de verzoekende partij stelt) verwijst zij naar pp. 37-38 van het AIDA-rapport. De Raad stelt vast dat uit de betrokken passages inderdaad blijkt dat het gehoor dat in het kader van een volgend verzoek wordt gevoerd dikwijls veel korter is dan het gehoor in de normale procedure, met name dat aan de asielzoeker slechts gevraagd wordt nieuwe elementen voor te brengen (het rapport geeft hierbij nog aan dat moeilijk te voorspellen is of deze praktijk zal veranderen door de nieuwe wetgeving die geldt voor aanvragen die vanaf 2 juli 2015 werd ingediend) en dat de beroepsprocedure geen automatisch schorsende werking heeft, waarbij tevens wordt aangegeven dat – indien het beroep geen schorsende werking heeft – het recht op verblijf slechts tijdens de procedure in eerste aanleg van toepassing is.

Zoals eerder reeds aangegeven, wordt in de bestreden beslissing niet ingegaan op de mogelijkheid dat de asielaanvraag die de verzoekende partij bij haar terugkeer naar Kroatië opnieuw moet indienen, als een volgend verzoek zal worden beschouwd, zodat bijgevolg ook niet wordt ingegaan op hetgeen aangaande volgende verzoeken blijkt uit het AIDA-rapport. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde slechts algemeen gesteld dat hij niet in het bezit is van aanwijzingen dat de Kroatische autoriteiten de asielprocedure van de verzoekende partij niet op een gedegen wijze en in overeenstemming met de vigerende standaarden zouden behandelen. De Raad wijst erop dat, in de mate dat de opnieuw in te dienen asielaanvraag inderdaad als een volgend verzoek zal worden beschouwd, de verzoekende partij niet kan voorhouden dat het loutere feit op zich dat een volgend verzoek op een andere manier behandeld wordt dan een eerste verzoek, een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. De richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (de zgn. Asielprocedurerichtlijn) laat een verschillende behandeling (binnen de aangegeven grenzen) immers toe. *In casu* kan echter – omwille van de hoger geschetste specifieke omstandigheden van de zaak, in het bijzonder enerzijds het gegeven dat de Kroatische autoriteiten zich akkoord hebben verklaard om de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening en zodoende omwille van een in behandeling zijnde asielaanvraag, ondanks het feit dat uit de Eurodac-databank slechts een illegale binnenkomst en geen ingediende asielaanvraag in Kroatië blijkt, en anderzijds het gegeven dat Kroatië Dublinterugkeerders die voor het einde van hun asielprocedure het land hebben verlaten, verplicht opnieuw een asielaanvraag in te dienen – niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij onterecht in de procedure voor volgende verzoeken terecht komt. In deze zin kan de verzoekende partij *prima facie* wel degelijk gevolgd worden waar zij stelt dat haar asielaanvraag mogelijk niet op ernstige wijze op zijn merites zal worden onderzocht, maar zich zal beperken tot nieuwe elementen (die zij in de geschetste omstandigheden vermoedelijk niet zal kunnen opgeven) en zij elementen die zij daarvoor had willen inroepen, niet meer ter beoordeling zal kunnen voorleggen, zodat in deze zin de mogelijkheid bestaat dat de nieuwe asielaanvraag zonder een beoordeling ten gronde zal worden afgewezen en de verzoekende partij naar haar land van herkomst zal worden teruggezonden. In deze omstandigheden kan de gemachtigde er zodoende niet zonder meer van uitgaan, zoals hij wel stelt in de bestreden

beslissing, dat de Kroatische instanties na overdracht van de verzoekende partij het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of verderzetten indien zij dit wenst, en het verzoek tot internationale bescherming zullen onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek.

Daarnaast geeft de gemachtigde ook nog aan dat de verzoekende partij gemachtigd zal zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In de mate dat de opnieuw in te dienen asielaanvraag inderdaad als een volgend verzoek zal worden beschouwd, dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij in graad van beroep slechts gemachtigd zal zijn in Kroatië te verblijven, als zij specifiek verzoekt om aan dit beroep schorsende werking te verlenen (en dit tot de rechter zich heeft uitgesproken over dit verzoek, en verder als de schorsende werking wordt toegekend) (cf. AIDA-rapport, p. 38). Met betrekking tot de “*door de wet voorziene bijstand*” dient erop gewezen te worden, in de mate dat de gemachtigde hiermee tevens doelt op rechtsbijstand, dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat uit het AIDA-rapport (pp. 23-24) blijkt dat er in de wet en in praktijk geen toegang tot gratis rechtsbijstand is tijdens de procedure in eerste aanleg (ongeacht of het een eerste of een volgende asielaanvraag betreft). Er wordt hierbij aangegeven dat voormelde nieuwe wetgeving voorziet in de mogelijkheid om juridische en procedurele informatie te verkrijgen, en in de mogelijkheid op juridische adviesverlening (“*legal counseling*”), maar dat op het moment niet duidelijk is hoe dit in de praktijk zal worden geïmplementeerd. Door zonder meer te stellen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Kroatië de door de wet voorziene bijstand zal krijgen, gaat de gemachtigde dan ook voorbij aan hetgeen blijkt uit de aangehaalde passages van het AIDA-rapport. De Raad merkt bijkomend op dat het gegeven dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Kroatië geen recht op daadwerkelijke rechtsbijstand lijkt te zullen hebben, *prima facie* des te meer relevant lijkt in het concrete individuele geval van de verzoekende partij, waarbij het risico bestaat dat de verzoekende partij door de hoger reeds meermaals geschetste samenloop van omstandigheden mogelijk onterecht in de procedure voor volgende verzoeken terecht komt, procedure die bovendien niet de waarborgen biedt die de procedure voor eerste verzoeken op basis van de gegevens van het dossier *prima facie* wel biedt.

Wat de nota met opmerkingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij weliswaar ingaat op het onderdeel van het betoog van de verzoekende partij aangaande het gehoor, maar in dit verband slechts verwijst naar hetgeen in het AIDA-rapport (p. 27) wordt gesteld met betrekking tot het Dublinverhoor, terwijl uit de betrokken passage blijkt dat deze slechts betrekking heeft op het gehoor in het kader van een uitgaande Dublinprocedure en zodoende geen uitstaans heeft met de situatie van een Dublinterugkeerder. Ook verwijst de verwerende partij nog naar algemene passages aangaande het persoonlijk verhoor van asielzoekers, maar zij gaat hiermee voorbij aan het feit dat het AIDA-rapport zich, zoals uit het bovenstaande is gebleken, uitdrukkelijk specifiek uitspreekt over het gehoor in het kader van een volgend verzoek, zodat het betoog van de verwerende partij hieraan geen afbreuk kan doen.

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden aangenomen dat – om redenen die het individuele geval van de verzoekende partij betreffen – in de aangegeven mate een onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar en niet correct werd gemotiveerd omtrent een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 3 van het EVRM wordt dan ook *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar haar eerdere uiteenzetting.

De verwerende partij stelt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel slechts dat geen schending van voormeld artikel 3 wordt aangetoond, zodat kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.2, heeft vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een gedwongen verwijdering naar Kroatië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

I. VAN DEN BOSSCHE